Политичка рента министра културе

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 13 мај 2011 07:06

Готово свакодневно у нашој јавности можемо наћи многобројне примере који нам јасно указују на различите облике спреге између државних структура и тзв. успешних тајкуна и бизмисмена. Није то више само доказ све раширенија корупције у нашем разореном друштву, већ је и то очити знак да је деловање партијске државе незаустављиво и да је управо она главни генератор различитих облика корупције.

А демократија не може да функционише и делује ако нема стално активну и делотворну јавност која је једна од најснажнијих контролних механизама власти и чувар основних моралних и демократских идеала и начела.

И најочигледнији примери злоупотребе државних фондова или тендера у остваривању огољених интереса партијских функционера не могу да покрену питање не само политичке одговорности. Напротив, откривање афере давања кредита из Фонда за развој издавачком предузећу „Стубови културе“ чији је власник нови министар културе Предраг Маркмовић очигледни је пример злоупотребе партијске државе. Тако се још једном показује да у нашим приликама јавност нема више никакав утицај и да се немоћ и апатија све више развијају и шире. А демократија не може да функционише и делује ако нема стално активну и делотворну јавност која је једна од најснажнијих контролних механизама власти и чувар основних моралних и демократских идеала и начела.

У нашим друштвеним приликама дешава се управо супротно, јер је од демократије остала гола форма и испражњена љуштура а јавност је сада немоћна и нема никакав стварни утицај. Зато је и могуће да актуелни министар културе у влади Србије након указивања на очигледну злоупотребу његових политичких веза и утицаја у једној од владајућој партији која руководи Фондом за развој, може да са пуно бахатости и цинизма каже да нема ничега спорног што је његовој фирми одобрено 100000 евра повољног кредита, јер је његова фирма редовно конкурисала за кредит који сада отплаћује. И све је као и увек било по закону.

Након откривања овакве огољене злупотребе у добијању кредита једина логична последица у озбиљним демократским друштвима била би оставка министра.

Оваква изјава је само израз све очигледније хипокризије и бахатости функционера владајућих странака јер они вероватно и не могу да реагују другачије јер они државу и државне фондове схватају и користе као неку врсту политичке ренте, неку врсту феудалне привилегије а да при томе не престају да говоре о слободном тржишту и универзалном важењу тржишних закона. Након откривања овакве огољене злупотребе у добијању кредита једина логична последица у озбиљним демократским друштвима била би оставка министра, али се поставља питање да ли бисмо онда уопште могли да имамо владу јер би се оставке низале као на покретној траци.

Када хипокризија, лицемерство и бахатост постану доминантни начин функционисања наше владајуће политичке „елите“, онда нас и не може много чудити што се у нашем друштву не могу успоставити и оживотворити елементарни принципи демократског система – поделе власти, политичке одговорности, слободе мишљења и делатне и делотворне јавности.

То неће овог министра зауставити у намери да нам без икаквог стида и даље пророчки тумачи своју визију културе и друштва у Србији.

Управо зато и недостатак снажне јавности и њеног утицаја као чувара демократских начела може да отвори простор за апсолутну неодговорност и недодирљивост функционера владајуће коалиције. Зато и не треба да нас изненађује што министар културе који пре свега треба да оличава основне вредности демократске политичке културе заједно са својим партијским ортацима демонстрира најогољенији пример сукоба интереса. То неће овог министра зауставити у намери да нам без икаквог стида и даље пророчки тумачи своју визију културе и друштва у Србији.

Ова афера око доделе кредита фирми Предрага Марковића само је врх леденог брега, али то је још један од примера до које мере се тзв. демократска и проевропска власт укопала и заглибила у баруштину корупције, недоследности, неодговорности и грамзивости, што само све више урушава нејаки демократски потенцијал нашег друштва. Још једном се показало да апсолутна власт квари апсолутно и то је политички затворени зачарани круг у коме се ми сада све безглавије крећемо.